ЗМІСТ

Двері у міжчасся

КУПИТИ

Переглянути та купити книгу на **ridmi.ua**

Про книгу

Перед вами перший **таємний щоденник Улісса Мура**, який було знайдено на його віллі Арго. Одному з працівників редакції вдалося розшифрувати закодовані записи. Що з цього вийшло, судіть самі...

Коли трьох підлітків залишають самих у будинку і застерігають не шукати собі пригод... вони обов'язково їх знайдуть. Особливо якщо цей будинок — старовинна вілла на узбережжі, кожен куточок якої приховує безліч таємниць. Лише за один день, поки батьків не було вдома, 11-річні близнюки Джулія та Джейсон встигають організувати пошуки привиду, розшифрувати закодовані послання та відчинити загадкові двері, за якими на них чекають неймовірні пригоди.

Чому варто читати:

Популярна серія пригодницьких книг про підлітків, які подорожують у часі. Щоденник Улісса Мура — це книга-квест, читаючи яку ви розгадуєте таємниці та загадки разом із героями.

УЛІСС
МУР

Переклад з італійської — *Віктора Степанова*.

Видавництво висловлює подяку за допомогу в роботі над проектом куратору серії «Час фентезі» Володимиру Арєнєву.

“Ulysses Moore” and the related logo are copyright, trademark and exclusive license of Atlantyca S. p. A. All Rights Reserved. The moral right of the author has been asserted. All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantyca S. p. A., are exclusively licensed to Atlantyca S. p. A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S. p. A. All rights reserved.

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S. p. A.

© 2004 Atlantyca S.p.A., Italy.
© 2018 переклад українською мовою, ПП «АССА».
A story by Pierdomenico Baccalario.
Illustrations and graphic project by Iacopo Bruno.
Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.
Original title: La Porta del Tempo
International Rights © Atlantyca S.p.A.,
via Leopardi 8 — 20123 Milano — Italia — foreignrights@atlantyca.it — www.atlantyca.com
© mrgaser, e-pub, 2020
ISBN 978-617-7661-95-4

Аннотація

Коли трьох підлітків залишають самих у будинку і застерігають не шукати собі пригод, вони… обов'язково їх знайдуть. Особливо якщо цей будинок — старовинна вілла на узбережжі, кожен куточок якої приховує безліч таємниць. Лише за один день, поки батьків не було вдома, 11-річні близнюки Джулія та Джейсон встигають організувати пошуки привиду, розшифрувати закодовані послання та відчинити загадкові двері, за якими на них чекають неймовірні пригоди.

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

До уваги читача

Історія, яку ви прочитаєте на сторінках цієї книги, здається неймовірною, і нам самим цікаво дізнатися, чим вона закінчиться. А почалося все з електронного листа, якого надіслав із Корнуоллу наш співробітник. Що ж до наступних подій — міркуйте самі…

Редакція «Пароплава»

Видалити

Відповісти

Відповісти усім

Переслати

Роздрукувати

Від: П'єрдоменіко Баккаларіо
Тема: **Рукопис із Корнуоллу**
Дата: 20 липня 2004 3:46:01
Кому: редакції «Пароплава»
▶ 3 вкладення, 750Kb

Мої вітання!

Цього листа я пишу вам із «Ков-Котеджу», звичайнісінького готелю типу «ліжко і сніданок» у Корнуоллі, бо мені конче потрібно повідомити про деякі надзвичайні події, що відбулися тут зі мною.

Щойно ви розповіли мені про рукопис, який вас зацікавив, я відразу ж вирушив до Англії. Єдине, що я знав про автора — це назва містечка, де він мешкає: Кілмор-Ков у Корнуоллі. Прибувши до Лондона, я взяв напрокат авто, але моя подорож закінчилася в Зеннорі. Саме тут я зараз і перебуваю, бо не знайшов на мапі ніякого Кілмор-Кова. Я зателефонував на номер, який ви дали. Мені відповіла дуже люб'язна пані, вона спитала, в якому готелі я зупинився, і запропонувала наступного ранку зустрітися біля рецепції. Проте замість люб'язної англійської пані в зазначений час я знайшов скриню (так, я не помилився, саме СКРИНЮ) з коротеньким листом на додаток:

Шановний пане!

Ці матеріали попросив передати вам Улісс Мур. Якщо вони вам сподобаються, ви можете їх опублікувати, але за умови, що порядок рукописів залишиться незмінним, а ім'я Улісса Мура буде добре видно на обкладинці.

З найкращими побажаннями,
«Острів Каліпсо.
Гарні Книжки, Врятовані від Моря»

У скрині лежали фотографії, малюнки, а ще мапи та зошити у чорних, пошарпаних від часу обкладинках. Усі вони були пронумеровані й містили записи, зроблені дрібним розбірливим почерком... Проте цілком незрозумілою мовою!

Спочатку мені здалося, що це якийсь жарт. Але потім я почав розглядати малюнки, мапи та фотографії й зрозумів, що ці матеріали були частинами однієї й тієї ж історії. Історії, яку автор з невідомої для мене причини вирішив зберегти у зашифрованому вигляді.

Тільки уявіть, як мене це зацікавило! Оскільки я вже заплатив за цілий тиждень перебування в готелі, я почав шукати спосіб розібратися в секретних записах.
І, як ви переконаєтесь у цьому далі, мені все ж таки вдалося розшифрувати перший зошит.

П'єрдоменіко

P.S. У вкладенні висилаю фотографії «Ков-Котеджу», скрині, а також мапу... Тож ви самі побачите, що знайти Кілмор-Ков — місія нездійсненна, бо його просто не існує!

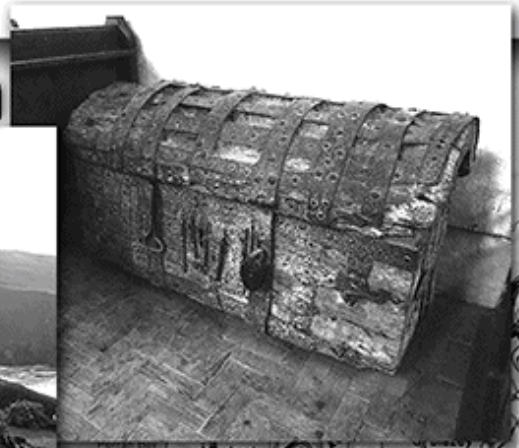

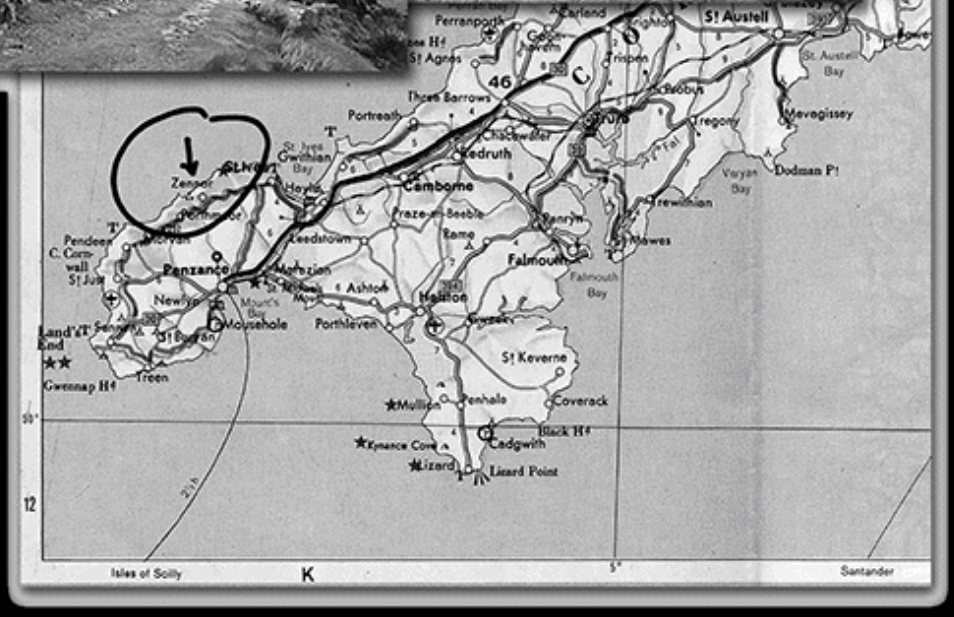

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

Розділ (1)

- ПОДРЯПАНІ ДВЕРІ -

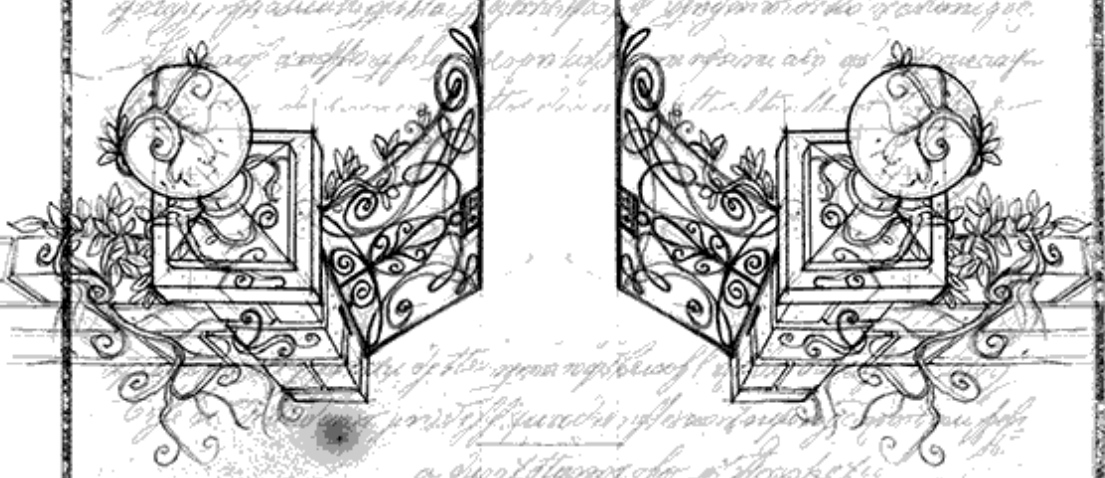

ULYSSES MOORE

Будинок на скелі виник одразу ж за рогом. Його невеличка кам’яна вежа в оточенні дерев височіла над блакиттю моря.

— Оце так! — вигукнула місіс Ковенент, щойно побачила будинок.

Її чоловік, що сидів за кермом, лише усміхнувся і, проїхавши повз ковану чавунну огорожу, зупинив авто у дворі.

Місіс Ковенент вийшла з машини. Дрібне ріння зашаруділо в неї під підборами, і вона закліпала очима, неначе не вірила в те, що зараз бачила.

Будинок стояв на скелі, що нависала над морем; здалеку долинав плескіт хвиль, а повітря було насичене сіллю. Величезна споруда немов виринала із блакиті неба й моря. Поряд зеленів сад, а в далечині, біля підніжжя скелі, виднілася усіяна будинками бухта Кілмор-Ков.

Поки місіс Ковенент стояла посеред двору з відкритим ротом, до неї підійшов літній чоловік зі зморщеним обличчям та охайно підстриженою білою бородою. Здавалося, його очі, глибокі та стривожені, не знали спокою.

— Мене звати Нестор. Я — садівник вілли Арго, — відрекомендувався старий, і від його голосу жінка аж здригнулася.

«То ось яка вона… — подумала місіс Ковенент. — Вілла Арго».

Вона рушила услід за чоловіком і кульгавим садівником до тераси з видом на море.

— А ми дійсно не помилилися? — запитала жінка і доторкнулася пальцями до стіни, немовби пересвідчуючись, що та насправді існує.

Чоловік узяв її під руку й тихенько прошепотів:

— Тримайся, зараз…

Усередині вілла Арго виявилася ще дивовижнішою, ніж іззовні: справжній лабіринт із невеличких кімнат, заповнених меблями та предметами з усіх куточків світу. Все було бездоганно розташовано, все стояло на своїх місцях. Уперше в житті місіс Ковенент відчула, що їй анічогісінько не хочеться міняти.

— Скажи мені, що це не сон… — прошепотіла вона чоловікові.

Але той лише легенько стиснув їй руку.

Отже, вони *насправді* купили цей будинок.

Місіс Ковенент непевно пройшла крізь невисоку арку до маленької елегантної кімнати з античним склепінням[1], кам’яними стінами і темними дерев’яними дверима на східному боці.

— Це одна з найстаріших кімнат… — із задоволенням пояснив садівник. — Тут усе залишилося таким самим, як і тисячоліття тому,

коли тут була лише середньовічна вежа. Містер Мур, колишній власник, тільки полагодив вікна, щоб не було протягу, і, звісно, провів електрику. — Садівник показав на лампу, що звисала зі стелі.

— Джейсон буде у захваті… — зауважив містер Ковенент.

Його дружина не вимовила жодного слова.

— У вас двоє дітей, еге ж? — запитав садівник.

— Так, хлопчик і дівчинка одинадцяти років, — автоматично відповіла місіс Ковенент, — близнюки.

— І, гадаю, вони розумні, веселі, життєрадісні… Їм напевно сподобається жити в такому місці, відокремленому від решти світу з його надшвидким Інтернетом…

Очі місіс Ковенент розширилися від здивування.

— Н-ну, може, й так… — невпевнено відповіла жінка. — Мабуть, не я маю про це казати, але… вони дуже самостійні… — Вона на мить уявила собі Джейсона, якого не відірвеш від комп’ютера, та лише похитала головою. — Впевнена, що навіть без надшвидкого Інтернету їм дуже сподобається жити в такому будинку.

— От і чудово, справді чудово, — закивав головою садівник. — Якщо будинок вам подобається, вважаю, що ми домовилися.

Містер Ковенент пояснив дружині, якою була воля попереднього господаря, містера Улісса Мура: будинок мав дістатися молодому подружжю щонайменш із двома дітьми.

— Він хотів, щоб у будинку вирувало життя… — додав садівник, виходячи перед ними з кам’яної кімнати. — Містер Мур завжди повторював, що дім без дітей — все одно, що дім без життя.

— І він мав рацію, — погодилася місіс Ковенент.

Уже виходячи з кімнати, вона на хвильку затримала погляд на дерев’яних дверях на східній стіні. У деяких місцях деревина здавалася обвуглілою, а в інших була зіпсована порізами й подряпинами.

— А що сталося з цими дверима? — запитала жінка в садівника.

Нестор зупинився й невдоволено похитав головою.

— Вибачте, — промурмотів він. — Вважайте, що ви цих дверей не бачили. Але з ними багато чого траплялося з того часу, як від них загубилися ключі. Бачите оті чотири дірки? Містер Мур думав, що то були замкові шпарини. Він пробував відчинити їх, але ж… усе марно.

— А що там, за ними?

Садівник лише знизав плечима.

— Хтозна… Можливо, колись вони вели до старого бака з водою, якого вже давно немає…

Місіс Ковенент доторкнулася до почорнілого та подряпаного дерева і аж здригнулася від почуття тривоги.

— Краще щось поставити перед дверима, аби дітям не спало на думку їх відчинити… — зауважила вона, повертаючись до чоловіка.

— Гарна ідея… — промимрив садівник, кульгаючи з кімнати. — Це найкраще, що можна зробити, аби вашим дітям *ніколи* не спало на думку їх відчинити…

[1] Склепіння — перекриття, що з’єднує стіни, підпори будівель; опукла стеля; арка.(Прим. ред.)

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

Розділ (2)

- ПРОТЯГ -

Джейсон завмер біля сходів та прислухався. Протяг, який виник невідомо звідки, доносив здалеку дивні звуки: поскрипування меблів, свист вітру і навіть тупотіння тварин. Це не вперше Джейсонові ввижалося, що меблі на віллі Арго живуть своїм власним життям: варто було вийти з кімнати, як вони починали пересуватися. Зовсім трішки — лише на міліметр, не більше — аби ніхто цього не помітив.

Але зараз це точно були не меблі. Ані чайки, що мостилися на даху, ані зелені ящірки, які шастали у плющі, і навіть не миші на горищі.

Сьогодні Джейсон почув щось особливе: квапливі кроки на верхньому поверсі. Він нашорошився: і от знову — ті ж самі звуки!

Від хвилювання хлопець стиснув губи.

— Отже, ти нагорі… — промурмотів він невідомому супротивнику, немовби вони кинули виклик один одному.

Ну чому ніхто з його родини не помічає існування цього ворога? Невже ані тато, ані мама, ані сестра досі не зрозуміли, що в цьому величезному будинку є ще хтось інший?

Джейсон усвідомив це з першої миті, щойно Ковененти дістали валізи з машини.

Звісно, вілла Арго надто велика, щоб оглянути її за той час, який вони тут жили. У будинку було безліч кімнат, заповнених чарівними та незвичайними речами — суцільні таємниці!

Коли хлопець уперше поглянув на віллу, вона немовби прошепотіла йому: «Тут не все таке, яким воно здається… Розкрий мій секрет, Джейсоне».

І він погодився.

Досі відчуваючи протяг, Джейсон розглядав портрети, що висіли понад сходами аж до другого поверху і навіть далі — до дзеркальних дверей, які вели у кам’яну вежу. Тато розповів йому, що всі ці обрамлені обличчя — попередні власники вілли і що він теж невдовзі планує замовити родинний портрет та повісити його посеред інших.

— Ой ні, я не збираюся позувати, — негайно ж заперечила Джулія. Її починало нудити вже від самої думки, що вона має стояти не рухаючись понад п’ятнадцять хвилин.

А от Джейсонові ця ідея сподобалась. Він вважав себе… дуже важливою персоною, видатним розвідником або мисливцем на привидів.

— Гаразд… Ким би ти не був… — пробубонів хлопець.

А що як почуті ним кроки належали саме привиду?

Хлопець дістав із кишені «Довідник жахливих створінь», написаний загадковим героєм коміксів Доктором Мезмеро. Гортаючи книжку, Джейсон знайшов потрібну сторінку і почав читати: «Не думайте, що привиди німі. Від них можуть іти найрізноманітніші звуки, як-от: звуки кроків, ланцюгів, дзвонів, а буває, що вони вміють і розмовляти. Крім цього, привиди не завжди безтілесні».

Джейсон кивнув, підбадьорений прочитаним. Ці рядки підтвердили його підозри стосовно того, ким міг бути невідомий ворог. Але одне питання, яке завжди хвилювало Джейсона, так і залишилося нез’ясованим: чому у фільмах привиди могли просочуватися крізь двері й ніколи крізь підлогу?

Він став читати далі: «Зазвичай привиди зустрічаються в тих будинках, де є щось незавершене».

Щось незавершене. Дійсно!

Отже, цілком ймовірно, що і цей привид вештається їхнім будинком, намагаючись щось завершити.

Джейсон швиденько переглянув поради Доктора Мезмеро, як упіймати привидів, і сховав довідник у кишеню.

— Зараз я тебе впіймаю… — прошепотів хлопець собі під ніс.

Проте не встиг він ступити на першу сходинку, як чиясь рука міцно вхопила його ззаду.

— Джейсоне! — вигукнула сестра. — Ми маємо йти!

Джейсон, ще занурений у свою гру в полювання на привидів, намагався повернутися думками до реального світу: «Маємо йти? А куди? »

Так нічого й не пригадавши і розуміючи, що переконати Джулію в існуванні привиду неможливо, він мовчки поплентався за сестрою. І раптом Джейсона осяяло: сьогодні ж батьки їдуть до Лондона! У них

залишилися деякі справи, пов’язані з переїздом: треба запакувати крихкі меблі, навести лад у татових паперах, позносити мамині картини… і все таке інше. Вони планували повернутися в неділю вранці з вантажівкою. А Джулія і Джейсон залишаться самі на віллі Арго, звісно, за умови, що беззаперечно слухатимуться садівника, містера Нестора.

Їм навіть дозволили запросити Ріка Беннера, місцевого хлопчика, з яким вони познайомилися у школі.

Діти вийшли з дому.

День був сонячним, ясно-блакитним небом пливли хмаринки. Десь у далечині, на самому обрії, море окреслювала тоненька біла лінія.

— Ти ніколи не замислювалась, чому небо стає білим у тому місці, де сходиться з морем?

— Ні, — відповіла Джулія.

Вона перестрибнула через чотири сходинки ґанку і приземлилася прямо на газон. Джейсон стрибнув за нею, а потім різко обернувся до вікон другого поверху. Він сподівався побачити привид, але там нікого не було.

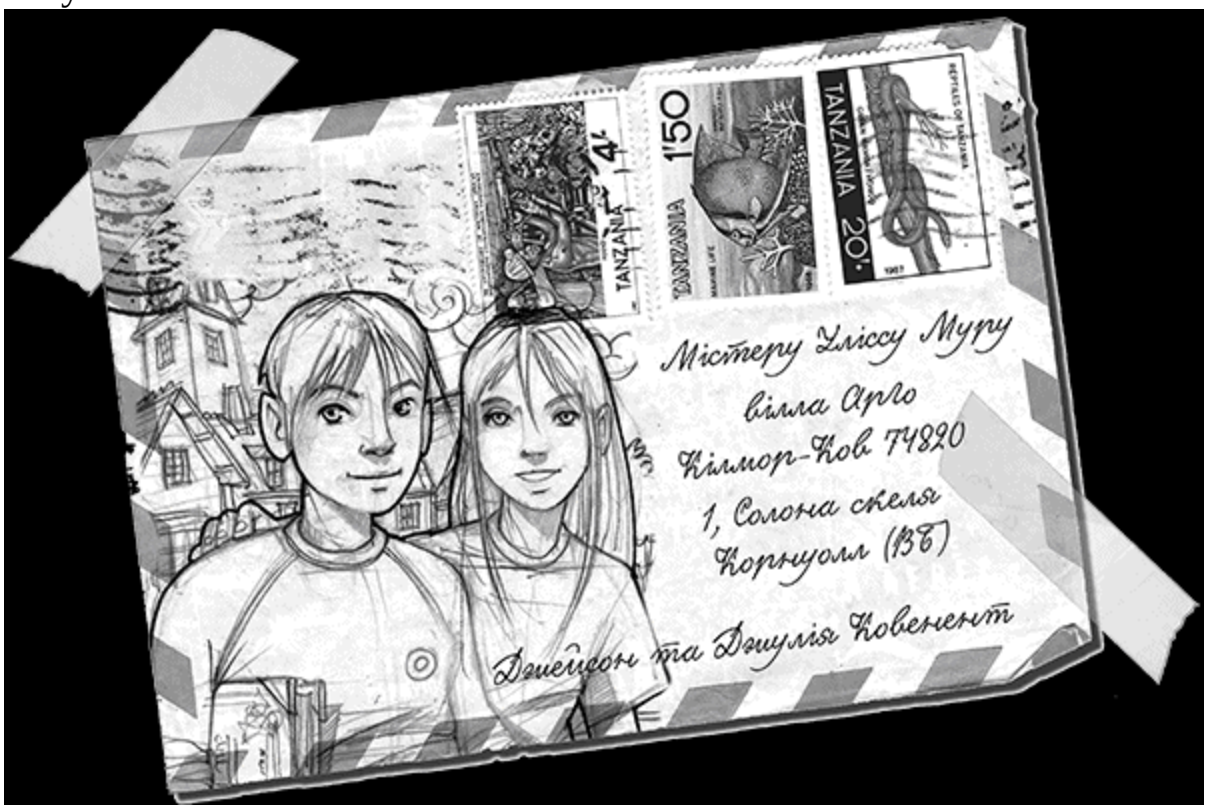

Нестор терпляче слухав настанови міс Ковенент, але коли вона, загинаючи палець за пальцем, дійшла до «пункту вісім», він рішуче урвав її:

— Даруйте, місіс Ковенент, але я не гувернантка. До того ж навряд чи дітям вистачить часу, щоб стільки нашкодити: ви ж будете відсутні лише після обіду!

— І цілий вечір, — уточнила місіс Ковенент. — Як я вам казала, Несторе…

Містер Ковенент спробував пришвидшити від'їзд, легенько натиснувши на клаксон, що, навпаки, остаточно розлютило його дружину.

— Хвилиночку! — вигукнула вона роздратовано.

Нестор негайно скористався тим, що її перебили вдруге, і сказав:

— Не переймайтеся. Діти збираються сьогодні оглянути будинок зі своїм приятелем, отже, ввечері вони будуть такі стомлені, що спатимуть дванадцять годин поспіль.

— Це так, але ж послухайте…

— Ні, перепрошую, це ви послухайте. Незабаром літо, мені треба навести лад у парку. Я поясню вашим дітям, що можна робити, а що ні, й, можливо, навіть попрошу їх допомогти мені в теплиці. Більше я нічого зробити не зможу. Вони вже дорослі. До того ж на віллі цілком безпечно.

Місіс Ковенент замахала руками, намагаючись теж вставити слово, та Нестор не дав їй жодного шансу.

— Навіть скеля безпечна. Жодному хлопчикові не спаде на думку стрибнути на камені. Вони звичайно ще не все розуміють, але не настільки, щоб накоїти біди.

— Ви не знаєте Джейсона… — прошепотіла місіс Ковенент.

Їхню розмову перервали діти, які підійшли попрощатися.

Джейсон плентався позаду, постійно озираючись на будинок, який, здається, цікавив його більше за від'їзд батьків. Укотре поглянувши на вікна вілли, він перечепився через шланг для поливання саду і виконав складний пірует, аби не впасти спиною на ріння.

— Тепер ви розумієте, що я маю на увазі, — зітхнула мати Джейсона.

Нестор почухав білу бороду і припустив:

— Що він спортивний хлопчик і у нього непогана реакція?

Джулія кинулася матусі на шию, а потім підбігла до машини, щоб поцілувати тата. Джейсон лише неуважно помахав рукою, все ще залишаючись в одній зі своїх фантазій.

— Отже, ще раз повторюю… — вигукнула місіс Ковенент, сідаючи в авто. — Слухайтеся містера Нестора й не лізьте куди не слід!

Джейсон і Джулія радісно кивнули, а старий садівник лише посміхнувся. Машина з подружжям Ковенент рушила, розкидаючи ріння.

Ця книга належить ***Видавництво «АССА», м.Харків***.

Розділ (3)

– ДОРОГА ВГОРУ –

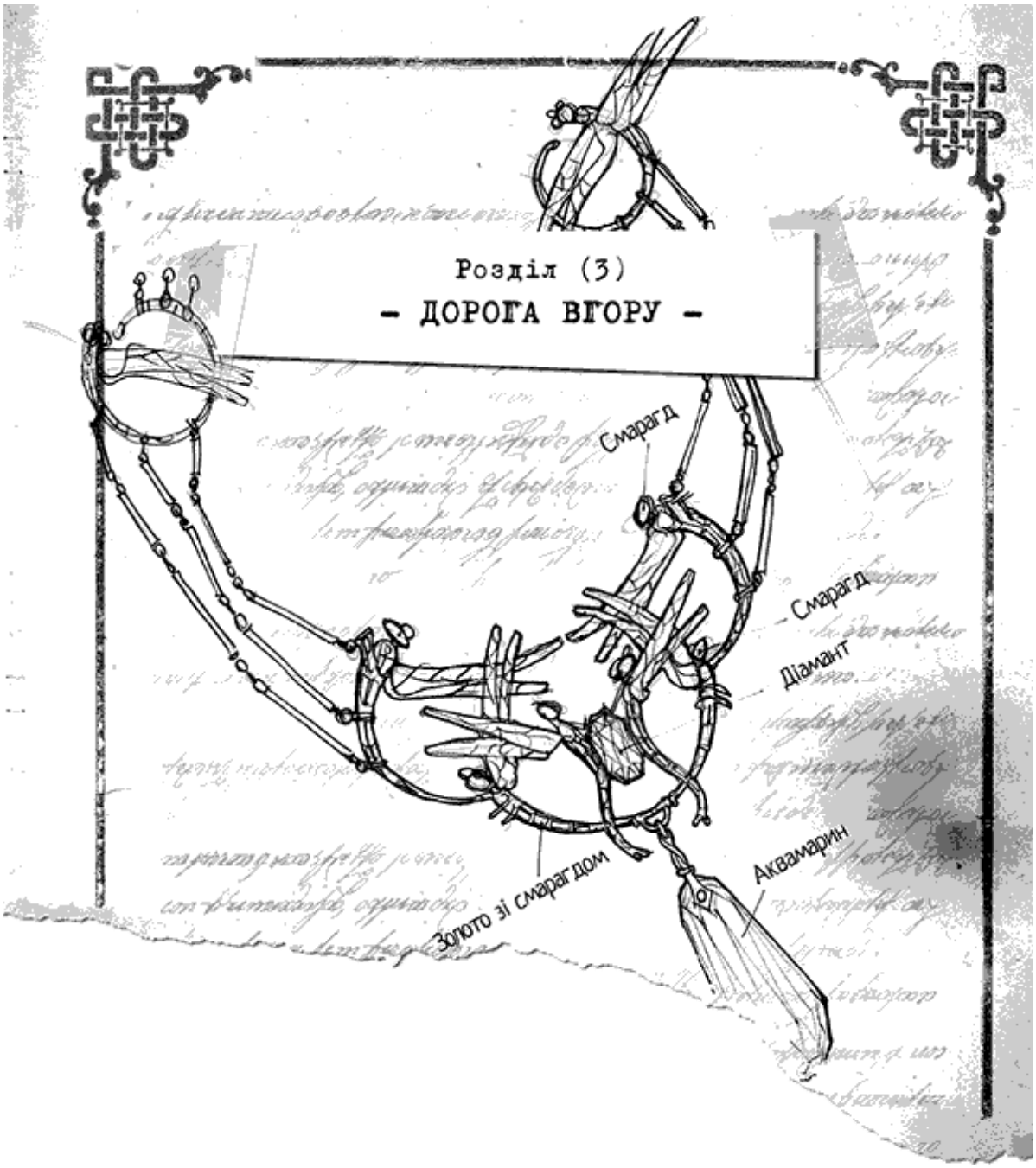

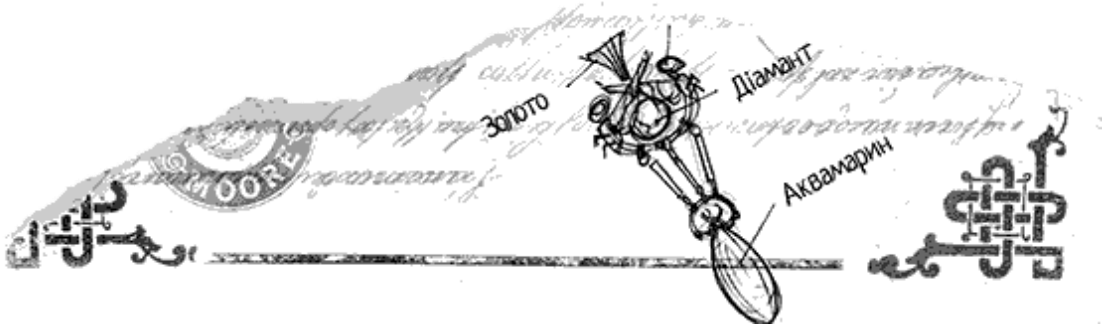

Рік Беннер чимдуж крутив педалі, піднімаючись дорогою, що вела на скелю, до вілли Арго. Великі краплі поту падали йому на майку з насупленого від напруги чола. Але в нього не було жодного наміру перемикати швидкості. Знижена передача — це для дівчаток! Тоді вже краще йти пішки.

Рік відчував, як литки палають вогнем, та він знав, що цей вогонь корисний для здоров’я: від нього зміцнюються м’язи. «М’язи й легені — більше тобі в житті нічого не знадобиться» — так завжди казав йому тато, який проїхав на велосипеді через усю Англію: від Кілмор-Кова аж до острова Скай[2], що у Шотландії, і назад. І в нього, напевно, не було можливості переключати швидкість на тогочасному гірському велосипеді. Тато просто крутив педалі.

Тож, зціпивши зуби, Рік продовжував працювати ногами, з нетерпінням очікуючи, коли ж він нарешті опиниться перед вежею вілли Арго.

Від однієї думки про це його енергія примножувалась: уже кілька років він мріяв потрапити до будинку на скелі! Рік міг цілими днями дивитися на нього з вікна у татів бінокль або з морського берега, коли відплив оголював багатометрову смугу вкритого водоростями узбережжя. Тоді хлопець насмілювався зайти подалі, щоб поглянути на віллу в іншому ракурсі.

Ах, вілла Арго! Стара Пані, що сидить на вершині білої, вкритої сіллю скелі, яку мореплавці прозвали Солоною. Скільки історій Рік чув про цей будинок, про його ексцентричного власника Улісса Мура, що мешкав там майже сорок років! І от тепер варто докласти ще трішечки зусиль — і він там!

Рік випростався на педалях і зробив ще кілька обертів.

Беннера вважали спокійним і врівноваженим хлопчиком, він був байдужим до більшості речей, якими захоплювалися його однокласники. Наприклад, у Ріка й досі не було комп’ютера. Проте, коли кілька днів тому міс Стелла представила їхньому єдиному на все містечко класу Джейсона і Джулію, Рік ледь не збожеволів від радощів. «Оце так поталанило! » — подумав він. Двоє новачків, молодших за нього на рік, яким ця місцевість була зовсім незнайома. До того ж вони щойно переїхали до будинку його мрії… Смерть старого Улісса та приїзд близнюків відкривали перед Ріком нові нечувані можливості: нарешті він зможе відвідати віллу Арго.

Раптом Рік відчув небезпеку. Позаду швидко наближалася автівка. Хлопець зрозумів, що до цього тримався середини дороги і в нього навіть немає часу з’їхати на узбіччя. Ріка наздогнав розлючений сигнал

клаксона, від чого хлопець шугнув ліворуч, втрачаючи контроль над велосипедом.

Краєм ока Рік побачив металевий зблиск у кількох сантиметрах від заднього колеса велосипеда, а потім сторчма полетів у траву.

Хлопець насилу виліз з-під велосипеда й розлючено скинув його із себе. Вкрай роздратований, він вийшов на узбіччя дороги й погрозив кулаком убік дорожнього хулігана.

— Дивись, куди їдеш, йолопе! — крикнув він навздогін.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ